Tuhle desku jsem vzal do ruky několikrát, několikrát naposlouchal, několikrát začal psát recenzi a několikrát obojí odložil. Pořád jsem si nebyl jist, jestli slyším to, co na desce má být, jestli neslyším třeba jen základy a někdy zmizely dvě až tři další stopy záznamu, které se nesmíchaly, nebo co. Ale asi to tak opravdu je, jak má být.
Zvesela! totiž pojmenoval **Taliesyn** své (zatím) poslední album. Deska je to všelijaká, ale veselá rozhodně ne. Pokud ovšem nepovažujeme za nebetyčnou srandu písně mužiků, táhajících na Volze lodě proti proudu. Keltští prapředci zřejmě měli věru divný smysl pro humor, možná by byl vkusně decentní tak nad otevřeným hrobem půlky vesnice, ale všude jinde nazývají tuto náladu „ponurostí až trudnomyslností“ a ordinují antidepresiva.
Pokud tedy překonáme rozčarování z nenaplnění očekávání jigů a reelů a přijmeme za své ponurou náladu textů (pokud jim rozumíme, některé jsou v češtině) i ponuré tempo hudby, budeme vcelku spokojeni. Dostaneme poměrně vyrovnanou (slušnější výraz pro „jednotvárnou“) porci muziky, urputně se snažící o autentičnost a nesmírně sebe sama vážně beroucí se. Proto asi ten odlehčující název…. Kelt, Skot a Ir tam najdou spoustu drobných hudebních vychytávek, i velké zaujetí pro styl, zejména v pěveckých partech, obojí ale kapela nějak nedokáže prodat a všechno je to překryto jakousi aranžérskou šedí.
Daleko lepší je booklet, jednak s texty a jednak s vysvětlivkami jednotlivých hudebních příběhů. To se čte hodně dobře a lítost z toho, že písničky tak nějak splynuly v jednu hmotu je o to větší. V jedné nedávné recenzi na desku Katky Garcia jsem psal, že obal i atmosféra desky připomíná deštivý větrný podzimní den v případě, že vy sedíte u tepla krbu. Taliesyn vás bez rozpaků do té nepohody vystrčil a nechal být. {desky 779}